

-30 крачки. Въ такъв единъ моментъ, гласътъ на Х. Петъръ процѣпи въздуха: »Братя, Богъ е съ насъ, не бойте се! Нашитѣ братя идатъ ни на помощъ; напредъ, не отстъпвайте!« Тъкмо слѣдъ това Ботевъ извика: »напредъ, момчета!« и, като че нѣкоя невидима сила окуражи дружината. Неприателя вмѣсто напредъ, отстъпи назадъ — съ бѣгъ, като оставиха и значока си въ наши рѣцѣ. Тогава бай Стою падна мъртъвъ — пронизанъ отъ нѣколко куршума, като стискаше въ студенитѣ си рѣцѣ значока на неприятеля. Той се опрости съ другари, съ свобода, съ отечество. Той остави миличкитѣ си дѣщица и жена да се надѣватъ и до днеска за него, да ги нахрани, да да ги облече, да ги сгрѣе. Всѣ тогава бѣ, когато Х. Георги Граблаша изпитваше най-ужасни страдания при налвечерието на смъртта. Бѣше раненъ въ двѣтѣ коленѣ и другадѣ. Викаше съ слабъ подземенъ гласъ: »убийте ме, да се не мжча!« Молеше се горкия, като призоваваше смъртта! Нѣколко пѣти подигахъ пушката си да го замѣря въ тила и го освобода, обаче сърдцето ми не позволяваше, не се рѣшихъ. Казахъ му нѣколко утѣшителни думи, които той не искаше и да чуе и го оставихъ да се бори съ сждбата си.

Нѣколко коня, които се запасли отъ сутрината още, бѣха убити и стояха съ вирнати крака на горѣ прѣдъ позицията ми. Бѣха почнали да воңятъ.

Съгледахъ единъ турчинъ да минава на около 100 - 150 крачки по една полянка, прицѣлихъ се въ него и го обърнахъ. Въ това сжщото врѣме перото отъ калпака ми падна прѣдъ менъ пронизано отъ куршумъ. Паскалевъ ми поиска гребеня си, който бѣ останалъ въ мене. Когато слѣзохъ долѣ при него за да изпуша и една цигара, той ми казваше, че съмъ билъ като кюмюрджия. Като почнахъ да му се смѣя, че иска гребенъ да се реди въ боя, той каза:

— При тебе само Пенчо ли е?